

מסכת שבת

פרק ג

א. כירה שהסיקוה בקז ובגבבא, נותנים עליה תבשיל. בגפת ובעצים, לא יתן עד שיגרוף, או עד שיתן את האפר. בית שמאי אומרים, חמין אבל לא תבשיל. ובית הלל אומרים, חמין ותבשיל. בית שמאי אומרים, נוטלין אבל לא מחזירין. ובית הלל אומרים, אף מחזירין:

ב. תנור שהסיקוהו בקז ובגבבא, לא יתן בין מתוכו בין מעל גביו. בפח שהסיקוהו בקז ובגבבא, הרי זה ככירים, בגפת ובעצים, הרי הוא כתנור:

ג. אין נותנין ביצה בצד המחם בשביל שתתגלגל. ולא יפקיענה בסודרין. ורבי יוסי מתיר. ולא יטמיננה בחל ובאבק דרכים בשביל שתצלה:

ד. מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סלון של צונן לתוך אמה של חמין. אמרו להן חכמים, אם בשבת, כחמין שהוחמו בשבת,

אסורין ברחיצה ובשתיה; ביום טוב, כחמין ושהיחמו ביום טוב,
אסורין ברחיצה ומתירין בשתיה. מולגאר הגרופ, שותין הימנו
בשבת. אנטיכי, אף על פי שגרופה, אין שותין ממנה:

ה. המחם שפנהו, לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו, אבל נותן
הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירו. האלפס והקצרה
שהעבירו מרחיו, לא יתן לתוכו תבלין, אבל נותן הוא לתוך
הקצרה או לתוך המרחיו. רבי יהודה אומר, לכל הוא נותן, חוץ
מדבר שיש בו חמץ וציר:

ו. אין נותנין כלי תחת היר לקבל בו את השמן. ואם נותנו מבעוד
יום, מתר. ואין נאותין ממנו, לפי שאינו מן המוכן. מטלטלין גר
חדש, אבל לא ישן. רבי שמעון אומר, כל הנרות מטלטלין, חוץ מן
היר הדולק בשבת. נותנין כלי תחת היר לקבל ניצוצות. ולא יתן
לתוכו מים, מפני שהוא מכבה: